

„Точи, Митро, точи, жити цѣрни очи!
 Вино ке платиме и ке надплатиме.“
 Ми точила Митра колку що сакале.
 И Татари тога ми с' опіянили,
 На Татари Митра пари посакала;
 Н' извадо'е пари тѣе да ѣ даетъ,
 Туку си ѣ тѣе за рѣка фаті'е,
 За рѣка фаті'е, затъ коня фарлі'е,
 Си ѣ однесо'е во нивно-то село,
 Во нивно-то село, при нивна-та майка.
 Митра ми плакала, майка си кѣлнала:
 „Леле майко, леле, богъ те убилъ тебе!
 Лели ясъ си седефъ майкини пазу'и,
 Лели ясъ си седефъ таткини скуте'и;
 Я кѣде сумъ си дошла сега въ Турски рѣце
 Турски рѣце, майко, во млади Татари.
 Що поборго, майко, я да си прежамъ,
 Аль мое-то руво, аль мой-отъ вилеетъ?
 Еле, мила майко, 'се да забора'а,
 Какъ да забора'амъ дена Велигдена,
 Що си го молифме и си го чекафме,
 И си го чекафме со яйце цѣрвено!
 А овдека, майко, я що ке позна'амъ!
 Незна, майко, незна кога ѣ Велигденъ!
 Овѣе имаеъ еденъ Турски байрамъ,
 И той не го знаеъ во кой денъ ке бидитъ.
 И моя-та животъ, майко, не сѣ знаитъ,
 За моя-та вѣра кѣрв-та ке пролеа!“
 Како що си рече, Митра така стори.

Стоякъ и Ганка Бѣлканка.

Направи Стоянь, Стояне,
 Направ' железни цѣрвули,
 Още жилезна туяга,
 Чи трѣгнамъ Стоянь да трѣси
 Да трѣси лика прилика.
 Ходилъ е Стоянь, ходилъ е

Ходилъ е деветъ години,
 Пакъ си Стоянь не намери
 За себе лика, прилика.
 Чи си отиде младъ Стоянь
 Въ Боричъ касаба голѣма,
 И тамъ е Стоянь намерилъ,